

VORDERING BIJ STAKING. EEN NIEUW INSTRUMENT IN HANDEN VAN VERENIGINGEN DIE STRIJDEN TEGEN LEEGSTAND.

Anne Bauwelinckx

De wetgeving in de strijd tegen de leegstand werd in 2009 versterkt met 2 nieuwe sancties. Enerzijds met een administratieve boete vanwege het Gewest voor woningen die meer dan 1 jaar leegstaan. Anderzijds met de mogelijkheid om zaken aanhangig te maken bij de rechtbank van eerste aanleg teneinde een veroordeling van de eigenaar te bekomen en de leegstand met alle mogelijke middelen te beëindigen.

Inzonderheid erkende verenigingen kunnen de mogelijkheden die deze nieuwe sancties bieden aangrijpen. Zij kunnen leegstand melden bij het Gewest en zaken aanhangig maken bij de rechtbank. De Brusselse Bond voor het Recht op Wonen (BBRoW) die zich al jaren inlaat met de strijd tegen leegstand, heeft de noodzakelijke erkenning aangevraagd en bekomen. Ze is bovendien niet bij de pakken blijven zitten. Ze heeft over de 300 adressen van leegstaande panden die haar leden in de afgelopen 2 jaar verzameld hebben aan de bevoegde instanties gesignaleerd. Ze heeft ook een zaak voor de rechtbank aanhangig gemaakt.

De lange maar noodzakelijke weg om middels documenten leegstand effectief te bewijzen werd door de Brusselse Bond afgelegd. Vervolgens nam ze een advocatenkantoor onder de arm die haar verzoek in november 2014 voor de rechtbank heeft gebracht. De pleidooien vonden plaats op 29 april laatstleden. Op dit moment is het wachten op de uitspraak. Eens die er is, is het de bedoeling te communiceren rond het feit dat deze procedure gevoerd werd in naam van het recht op wonen. Vooreerst om de specifieke overtreding kenbaar te maken. Vervolgens om andere actoren

uit te nodigen om zich ook met dit type van procedures in te laten. Tenslotte om de stappen, het verloop en de nodige documenten te inventariseren met het oog op de voorbereiding van toekomstige acties. (vertaling ast.)

Onze school heeft een heel gemengd publiek. We zien er veel solidariteit tussen de ouders onderling, maar we zien vooral ook dat een groot aantal kinderen het echt heel moeilijk heeft. Als die kleine duwtjes in de rug zouden wegvallen, dan zou het nog veel problematischer zijn.

Wat vooral opvalt, is dat de kinderen met een verschillende bagage binnenkomen op school, door hun thuissituatie. Andere thuistaal, andere economische realiteit... iedereen komt met een ander rugzakje op school. De kansen van die kinderen hangen daar enorm mee samen.

Er wordt heel vaak gekeken naar het onderwijs als de plek waar zaken moeten aangepakt, meegegeven... worden en dat is ook terecht. Op school heb je een samenleving in het klein en dat geeft enorm veel kansen om de blik van kinderen op de wereld te verbreden. Maar het blijft ook de verantwoordelijkheid van de hele samenleving.

Als ik hoor dat er minder rekening zal gehouden worden met achtergrond van de kinderen voor de subsidiëring van scholen, dan denk ik dat de overheid een bepaalde realiteit negeert. Zeer vreemd is dat! Als je gelooft dat het onderwijs katalysator kan zijn, dan moet je daar ook in willen investeren! Als ik minister van onderwijs zou zijn, dan zou ik daarvoor op de tafel springen.

SolidairCity. Camionetinterview